

[Statsministeren.]

som ud fra vor opfattelse gjorde det nødvendigt at handle, som vi gjorde. Men lad det nu ligge.

Tilbage bliver, om dette nu var en løsning, der kunne karakteriseres som den bedste løsning. Nej, det kunne karakteriseres som en del af en løsning. Det, der var indeholdt i de lovforslag, som blev fremsat, berørte ca. $\frac{1}{5}$ af den problematik, der eksisterede. Det var en løsning for højst $\frac{1}{5}$ af hele det økonomiske problem, vi havde. Så meget ville over for den truende indkomstudvikling en dyrtidsportion have betydet. Det er da også værd at erindre sig, at den daværende statsminister dengang sagde, at man var vel klar over, at devalueringen ville nødvendiggøre andre ændringer i den økonomiske politik end det, der blev foreslået. Man bebudede altså klart, at man ville noget andet og noget mere.

Så siger man til os, at vi ikke over for arbejdsmarkedets parter og erhvervslivets organisationer har givet udtryk for vor samlede økonomiske bedømmelse. Det kan ingen mene alvorligt. Regeringen lagde op med at påpege hele den økonomiske sammenhæng, og som det alt er meddelt offentligheden, har arbejdsministeren og jeg over for de to hovedorganisationer på arbejdsmarkedet også givet udtryk for, at hvis det lykkedes at nå et resultat, ville det blive fulgt op fra regeringens side med andre foranstaltninger, der kunne skabe en rimelig balance i resignationen hos lønmodtagerne og det, der blev pålagt andre befolkningsgrupper. Vi understregede, at vi sigtede på en ekstra beskatning af merindtægter — og her må jeg minde om, at der er en principiel, men for regeringen afgørende, forskel i forhold til det, den tidligere regering foreslog; den foreslog som bekendt indgreb over for alle ikke-lønmodtagere, uanset om de havde indtægtsfremgang eller ikke, medens det, vi ville, var at ligestille lønmodtagere og andre befolkningsgrupper; gav den ene afkald på indtægtsstigning, ville den, der fik en indtægtsstigning af ikke-lønæssig karakter, blive udsat for en ekstra beskatning.

Nu ser jeg vel, at hr. Aksel Larsen og andre kan have både politisk interesse i og nu og da lidt morskab af at påpege, at de tre regeringspartier i sin tid ikke stemte for

momsen og senere ikke ligefrem havde fortalt befolkningen, at de ville forhøje momsen. Så vidt jeg har kunnet følge med i den valgkamp, vi havde for et par måneder siden, er der ikke noget dansk parti, hverken i regering eller oppositionen, der har lovet den danske befolkning, at der efter den trufne beslutning om devaluering var grundlag for skattelettelse. Jeg mindes ikke at have mødt det én eneste gang i valgkampen. Der er desuden det at føje til, at når en devaluering er en kendsgerning, må man, hvad enten man har været tilhænger eller modstander af denne beslutning, bygge på kendsgerningen. Det økonomiske grundlag er givet med beslutningen. Det går altså ikke at ville se bort fra den sammenhæng, at der var foretaget en devaluering, som ændrede hele vort økonomiske grundlag.

Alle fire ordførere for oppositionspartierne talte i dag om, at regeringen med sine lovforslag sigtede på at begrænse forbruget, fratage befolkningen noget, den ellers ville have fået uden disse indgreb. Jeg må sige lige ud: ja, det gør vi. Gjorde vi ikke det, var der ingen mening i vor økonomiske politik. Hvad er devalueringen udtryk for? Devalueringen er jo netop udtryk for, at vi er blevet fattigere, at vi skal gå en lille smule ned i vores udvikling. Denne beslutning var truffet. Man kunne være tilhænger eller modstander af den, men den ville uvægerlig føre til dette resultat. Hvis man derfor til trods for denne beslutning lod være med at gøre noget som helst, ville vi ikke have fået noget som helst andet ud af det, end at omkostningsniveauet var blevet skruet op. Så havde vi hverken fået forbedring af konkurrenceevnen eller af den økonomiske situation som helhed. Derfor synes jeg, at den gode vilje til fair play uvægerlig må føre til, at man anerkender, at der med devalueringen var skabt et behov for en økonomisk politik, som kun delvis kunne være løst ved det, man selv havde foreslået, og som derfor under alle omstændigheder — hvad man også tidligere selv har erkendt — ville have nødvendiggjort yderligere indgreb.

Hvad hjemmemarkedspriserne angår, siger man: hvad er der sket, siden regeringen talte om en nedsættelse af hjemmemarkedspriserne og nu taler om at undgå prisstigninger? Nu kan det jo blive en strid om